

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. S.07.0114.F

B. Y.,

Mr. John Kirkpatrick, advocaat bij het Hof van Cassatie,

tegen

BELGISCHE STAAT, Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid,

Mr. Lucien Simont, advocaat bij het Hof van Cassatie.

.IRECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen een arrest, op 10 september 2007 gewezen door het Arbeidshof te Brussel.

Voorzitter Christian Storck heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal met opdracht Philippe de Koster heeft geconcludeerd.

.ICASSATIEMIDDEL

De eiser voert volgend middel aan :

Geschonden wettelijke bepalingen

- *de artikelen 1 en 14 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 ;*
- *artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Parijs op 20 maart 1952 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 ;*
- *artikel 26 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, gedaan te New York op 19 december 1966 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981 ;*
- *de artikelen 1, 2, § 1 en 2, en 5, § 2, van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap ;*
- *de artikelen 2, 3 en 13, § 2, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie ;*
- *de artikelen 57, § 1, en 60, § 1 en 4, van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn ;*
- *artikel 5 van het koninklijk besluit van 6 juli 1987 betreffende de inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming.*

Aangevochten beslissing

Het arrest stelt vast dat de eiser, die de Congolese nationaliteit heeft, sinds 2001 wettig in België verblijft ; dat hij ingeschreven is in het vreemdelingenregister ; dat hij hulp ontvangt van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van zijn gemeente ; dat zijn behandelend geneesheer meent dat zijn verdienvermogen tot een derde verminderd is en dat zijn graad van zelfredzaamheid tot vijftien punten op achttien gedaald is ; dat hij op 20 september 2004 bij de verweerder, de dienst voor tegemoetkomingen aan gehandicapten, een aanvraag tot toekenning van tegemoetkomingen heeft ingediend ; dat de verweerder, zonder een geneesheer-inspecteur te gelasten hem te onderzoeken, hem bij beslissing van 15 oktober 2004 de aangevraagde tegemoetkomingen heeft geweigerd, op grond dat hij niet voldeed aan de nationaliteitsvoorwaarden, bepaald in artikel 4 van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap ; dat de eiser een beroep tegen die beslissing heeft ingesteld.

Vervolgens verklaart het arrest de vordering van de eiser, met wijziging van de beslissing van de eerste rechter, niet-gegrond en verwerpt ze.

Het arrest grondt die beslissing op de volgende redenen :

“IV. 1. De beslissing [van de verweerder] is conform de duidelijke tekst van de toepasselijke nationale wet, met name artikel 4 van de wet van 27 februari 1987. De vraag is of die bepaling wel kan worden toegepast, gelet op de internationale rechtsnormen die in België van kracht zijn. De [eiser] voert wat dat betreft het beginsel van non-discriminatie aan, vastgelegd in artikel 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, in onderling verband met zijn ‘recht op ongestoord genot van zijn goederen’ (eigendomsrecht), zoals dat gewaarborgd wordt door artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij dat verdrag ;

IV. 2. Het Arbitragehof (thans het Grondwettelijk Hof) heeft hierover uitspraak gedaan in een arrest van 19 mei 2004 (arrest nr. 92/2004). Het Grondwettelijk Hof deed weliswaar uitspraak over de toepassing van het beginsel van non-discriminatie, zoals het is vastgelegd in de Belgische Grondwet ; als nationaal rechtscollege is het niet bevoegd om het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens in laatste instantie uit te leggen. Om verschillende redenen evenwel besteedt het arbeidshof bijzondere aandacht aan de gedachtegang van het Grondwettelijk Hof. [...] Bij het antwoord op de vraag of de bij wet duidelijk gemaakte punten van onderscheid onverantwoord zijn, moeten de hoven en de rechtbanken behoedzaam tewerk gaan en zich niet mengen in de politieke en budgettaire keuzes die ze niet kunnen en niet mogen maken [...]. Als het Belgisch Grondwettelijk Hof, in het licht van alle teksten die het mag toepassen, oordeelt dat de betrokken bepaling niet discriminerend is, hoezeer is dat dan niet het geval met een tekst die een beperktere draagwijdte heeft met betrekking tot het beginsel van non-discriminatie (dit beginsel wordt slechts geponeerd in samenhang met de door het Europees Verdrag gewaarborgde rechten, maar niet als algemeen beginsel), maar minder specifiek is met betrekking tot het betrokken substantiële recht (gewoonlijk wordt ervan uitgegaan dat het ‘recht op het ongestoorde genot van eigendom’ minder nauwe banden heeft met de tegemoetkomingen die in deze zaak gevorderd worden, dan met het recht op sociale zekerheid dat door de Belgische Grondwet gewaarborgd wordt). Toch heeft het Grondwettelijk Hof in zijn uitspraak terdege rekening gehouden met het argument dat thans opgeworpen wordt en dat gegrond is op het Europees Verdrag van de rechten van de mens en op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens ;

IV. 3. [...] Het arbeidshof neemt akte van het feit dat het recht op ‘ongestoord genot van de eigendom’, zoals het gewaarborgd wordt bij artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag van de rechten van de mens, volgens de uitlegging die het Europees Hof eraan geeft, betrekking kan hebben op een recht op sociale uitkeringen. [...] Het hof is er echter niet van overtuigd dat die redenering volgens het Europees Hof moet leiden tot een absolute gelijkheid, zonder enig onderscheid, in de toekenning van alle sociale tegemoetkomingen. Het arbeidshof meent immers dat de Lidstaten het recht hebben bepaalde uitkeringen alleen toe te kennen aan personen die voldoende banden met het betrokken land kunnen aantonen, op voorwaarde dat dit niet indruist tegen het

fundamentele recht van de van die uitkeringen uitgesloten personen om een leven te leiden dat aan de menselijke waardigheid beantwoordt, dat dit deze personen de rechten niet ontnemt die zij door hun socialezekerheidsbijdragen verkregen hebben en dat het geen uitkeringen betreft die, zoals de verzekering geneeskundige verzorging, essentieel zijn voor de maatschappelijke bescherming van de verblijfhouders ;

IV. 4. Het [arbeids]hof heeft naar behoren rekening gehouden met het arrest van 30 september 2003 van het Europees Hof voor de rechten van de mens (zaak 40892/98 K. P./Frankrijk), dat betrekking had op de ‘tegemoetkoming voor een volwassen gehandicapte’ in het Franse socialezekerheidsstelsel. Die tegemoetkoming vertoont wel degelijk overeenkomsten met de inkomensvervangende tegemoetkoming die in het Belgische stelsel aan gehandicapten toegekend worden. Er zijn echter ook verschillen, voornamelijk wat betreft de plaats van de tegemoetkoming binnen het algemene stelsel van de maatschappelijke bescherming. [...] De Belgische tegemoetkomingen vormen daarentegen een van de sociale zekerheid onderscheiden bijstandsregeling. Het bedrag van de ‘inkomensvervangende’ tegemoetkoming, vóór onderzoek naar de bestaansmiddelen, is gelijk aan dat van het leefloon (of, voor de vreemdelingen die niet op dat leefloon als dusdanig aanspraak kunnen maken, aan dat van de maatschappelijke dienstverlening die aan dat loon is aangepast), dat zelfs kan worden toegekend aan personen die aan de voorwaarden van arbeidsongeschiktheid voldoen om tegemoetkomingen voor gehandicapten te ontvangen. Indien de eiser aan de voorwaarden voldoet, kan hem maatschappelijke dienstverlening worden verstrekt, waarvan het bedrag gelijk is aan het bedrag van de zogenaamde integratietegemoetkomingen. De dekking van het maatschappelijk risico van gehandicapte volwassenen door toekenning van specifieke tegemoetkomingen ten laste van de federale Staat dan wel door toekenning van een leefloon of van maatschappelijke dienstverlening, die gefinancierd worden door bijdragen van de gemeenten, de gewesten (door middel van het gemeentefonds) en de federale Staat, is voor de Belgische Staat een budgettaire beleidskeuze waarover de hoven en rechtbanken zich niet mogen uitspreken ;

IV. 5. Subsidiair stelt het arbeidshof vast dat de verzoeker in de voornoemde, aan het Europees Hof voorgelegde zaak, banden met Frankrijk had [...]. Zelf had de verzoeker de Ivoriaanse nationaliteit, maar hij was geadopteerd door een Frans burger ; hij verbleef reeds geruime tijd in Frankrijk, waar hij de RMI had genoten, maar waarvan hij was uitgesloten wegens zijn gezondheidstoestand. De eiser kan zich niet op soortgelijke banden met België beroepen”.

Grievan

Eerste onderdeel

Volgens artikel 1 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, « verzekeren de Hoge Verdragsluitende Partijen eenieder, die ressorteert onder haar rechtsmacht, de rechten en vrijheden welke zijn vastgesteld in de Eerste Titel van dit Verdrag ». Onder die eerste titel ressorteert ook artikel 14, volgens

hetwelk « het genot van de rechten en vrijheden, welke in dit Verdrag zijn vermeld, zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals met name [...] nationale of maatschappelijke afkomst, verzekerd is ». Die bepaling is van toepassing op de rechten die zijn erkend in het Eerste Aanvullend Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Parijs op 20 maart 1952. Artikel 1 van dat Protocol bepaalt het volgende : « Alle natuurlijke of rechtspersonen hebben recht op het ongestoord genot van hun eigendom. Niemand zal van zijn eigendom worden beroofd behalve in het algemeen belang en met inachtneming van de voorwaarden neergelegd in de wet en in de algemene beginselen van het internationaal recht » (eerste lid).

Een sociale uitkering die niet op grond van bijdragen toegekend wordt, zoals de tegemoetkomingen die aan personen met een handicap toegekend worden op grond van de wet van 27 februari 1987, is een vermogensrecht in de zin van artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol, ongeacht of het gaat om de inkomensvervangende tegemoetkoming, bepaald in artikel 2, § 1, van die wet (tegemoetkoming die toegekend wordt aan een persoon met een handicap die ten minste 21 jaar en minder dan 65 jaar oud is, van wie is vastgesteld dat zijn lichamelijke of psychische toestand zijn verdienvermogen heeft verminderd tot een derde of minder van wat een gezonde persoon door het uitoefenen van een beroep op de algemene arbeidsmarkt kan verdienen) dan wel om de integratietegemoetkoming bepaald in artikel 2, § 2, van die wet (tegemoetkoming toegekend aan de persoon met een handicap die ten minste 21 jaar en minder dan 65 jaar oud is, van wie een gebrek aan of een vermindering van zelfredzaamheid is vastgesteld).

Artikel 14 van het Verdrag is bijgevolg van toepassing op de toekenning van die tegemoetkomingen.

Artikel 26 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten bepaalt daarenboven het volgende : “Allen zijn gelijk voor de wet en hebben zonder discriminatie aanspraak op gelijke bescherming door de wet. In dit verband verbiedt de wet discriminatie van welke aard ook en garandeert eenieder gelijke en doelmatige bescherming tegen discriminatie [...] zoals nationale of maatschappelijke afkomst”. Deze internationale rechtsregel verbiedt de toepassing van een daarmee strijdige bepaling van nationaal recht, zonder te verwijzen naar het voorwerp van het door die bepaling vastgestelde recht. Die regel legt dus een beginsel van gelijkheid vast dat van toepassing is op elk door de Verdragsluitende Staat erkend recht.

Volgens artikel 4, § 1, van de voormelde wet van 27 februari 1987, kunnen de tegemoetkomingen aan personen met een handicap «enkel toegekend worden aan een persoon die zijn werkelijke verblijfplaats in België heeft en die : 1° Belg is ; 2° onderdaan is van een lidstaat van de Europese Unie ; 3° Marokkaan, Algerijn of Tunesiër is en die voldoet aan de voorwaarden van de Verordening (EEG) nr. 1408 van 14 juni 1971 ; 4° staatloos is [...] ; 5° vluchteling is [...] ; 6° niet tot de in 1° tot 5° bepaalde categorieën behoort, maar die tot 21 jaar de verhoging van de kinderbijslag genoten heeft”. Volgens die Belgische wetsbepaling heeft de vreemdeling die zijn

werkelijke verblijfplaats in België heeft en die regelmatig in het vreemdelingenregister is ingeschreven, maar die niet tot de voormelde categorieën van artikel 4, 4, § 1, 2° tot 6°, van de wet van 27 februari 1987 behoort, geen recht op de tegemoetkomingen voor personen met een handicap, ook al kan zijn verdienvermogen door zijn lichamelijke of psychische gezondheidstoestand verminderd zijn tot een derde van wat een gezonde persoon door het uitoefenen van een beroep op de algemene arbeidsmarkt kan verdienen en kan zijn gebrek aan of zijn vermindering van zelfredzaamheid worden vastgesteld en kan hij bijgevolg voldoen aan de voorwaarden van artikel 2, § 1 en 2, van die wet, om recht te hebben op de inkomensvervangende tegemoetkoming en op de integratietegemoetkoming. Het onderscheid in de toepassing van de wet is alleen gegrond op de nationale afkomst van de persoon met een handicap.

Krachtens de artikelen 1 en 14 van het Verdrag en 1 van het Eerste Aanvullende Protocol bij dat verdrag, kan een onderscheid tussen de personen die ressorteren onder de rechtsmacht van België, Verdragsluitende partij bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, echter alleen gegrond zijn op de nationale afkomst indien dat onderscheid niet discriminerend is. Een onderscheid is discriminerend in de zin van artikel 14 van het Verdrag indien het niet objectief en redelijkerwijs verantwoord is, d.w.z. indien het geen gewettigd doel nastreeft of indien er geen redelijke verhouding van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. De Verdragsluitende Staten beschikken weliswaar over een zekere beoordelingsvrijheid om te bepalen of en in welke mate verschillen tussen situaties die in andere opzichten gelijklopen, verschillen in behandeling verantwoord zijn. Alleen “zeer sterke overwegingen” kunnen echter een verschil in behandeling verantwoord maken dat uitsluitend op de nationaliteit gegrond is.

In dezelfde zin kan een afwijking van het in artikel 26 van het Verdrag vastgelegde gelijkheidsbeginsel alleen worden aangenomen indien die afwijking gewettigd en evenredig is.

Te dezen ontkent het arrest niet dat de tegemoetkomingen die de wet van 27 februari 1987 toekent aan personen met een handicap, een “eigendom” zijn dat beschermd wordt door artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol. Het arrest beslist om de voormelde redenen dat artikel 4, § 1, van de wet van 27 februari 1987 niet discriminerend is ten aanzien van artikel 14 van de Grondwet.

De voormelde redenen bevatten echter geen « zeer sterke overwegingen » op grond waarvan een verschil in behandeling, dat alleen op de nationale afkomst gebaseerd is, verantwoord kan worden. Het arrest is derhalve niet naar recht verantwoord (schending van de artikelen 1 en 14 van het Verdrag en 1 van het Eerste Aanvullende Protocol).

Die redenen kunnen evenmin een discriminatie bij het toekennen van de bij de nationale wet bepaalde rechten naar recht verantwoord maken (schending van artikel 26 van het Verdrag).

Tweede onderdeel

Krachtens de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 26 mei 2002, kan het recht op maatschappelijke integratie bestaan in een leefloon (artikel 2), dat toegekend wordt aan de persoon die zijn werkelijke verblijfplaats in België heeft en die als vreemdeling is ingeschreven in het bevolkingsregister (artikel 3, 1° en 3°). Artikel 3 van die wet kent dat recht echter slechts onder de volgende voorwaarden toe: “4° niet over toereikende bestaansmiddelen beschikken, noch er aanspraak op kunnen maken, noch in staat zijn deze hetzij door eigen inspanningen, hetzij op een andere manier te verwerven; 6° zijn rechten laten gelden op uitkeringen die hij kan genieten krachtens de Belgische of buitenlandse sociale wetgeving”. Het leefloon vormt dus een tegemoetkoming die subsidiair is ten opzichte van de tegemoetkomingen die de voormelde wet van 27 februari 1987 toekent aan personen met een handicap. De toekenning en het behoud van het leefloon kunnen krachtens artikel 13, § 2, van de wet van 26 mei 2002, daarenboven onderworpen worden aan de voorwaarde dat een “geïndividualiseerd project voor maatschappelijke integratie” wordt vastgesteld.

De inkomensvervangende tegemoetkoming, bepaald in artikel 1 van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap, wordt daarentegen luidens artikel 2, § 1, van die wet, onvoorwaardelijk toegekend “aan de persoon met een handicap [...] van wie is vastgesteld dat zijn lichamelijke of psychische toestand zijn verdienvermogen heeft verminderd tot een derde of minder van wat een gezonde persoon door het uitoefenen van een beroep op de algemene arbeidsmarkt kan verdienen”.

Aangezien het leefloon slechts subsidiair wordt toegekend aan personen die geen tegemoetkomingen aan personen met een handicap kunnen genieten en onder restrictievere voorwaarden dan die welke bepaald zijn in de wet van 27 februari 1987, verantwoordt de overweging van het arrest dat de eiser het leefloon kan verkrijgen, zijn beslissing niet naar recht volgens welke de uitsluiting van bepaalde vreemdelingen die regelmatig zijn ingeschreven in het bevolkingsregister, van het voordeel van de tegemoetkomingen aan personen met een handicap, bepaald in artikel 4, § 1, van de wet van 27 februari 1987, niet discriminerend is. Het arrest is bijgevolg niet naar recht verantwoord (schending van de artikelen 1, 2, § 1, van de voormelde wet van 27 februari 1987, 2, 3, 1°, 3°, 4° en 6°, 13, § 2, van de wet van 26 mei 2002, 1 en 14 van de Grondwet, 1 van het Eerste Aanvullend Protocol en 26 van het Verdrag).

Derde onderdeel

De maatschappelijke dienstverlening die krachtens artikel 57, § 1, van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, door het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn kan worden verstrekt, wordt geenszins automatisch toegekend. Krachtens artikel 60, § 1, van die wet, “is de tussenkomst van het centrum, zo nodig, voorafgegaan van een sociaal onderzoek dat besluit met een nauwkeurige diagnose nopens het bestaan en de omvang van de behoefte aan

dienstverlening en de meest passende middelen voorstelt om daarin te voorzien". Daarenboven kan de financiële hulpverlening, volgens artikel 60, § 3, van de voormelde wet, bij beslissing van het centrum worden onderworpen aan de voorwaarden vermeld in de artikelen 3, 6°, en 13, § 2, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, met name aan de voorwaarde dat de persoon die meent aanspraak te kunnen maken op maatschappelijke dienstverlening, zijn rechten heeft laten gelden op uitkeringen die hij kan genieten krachtens de Belgische of buitenlandse sociale wetgeving (voorwaarde bepaald in artikel 3, 6°, van de wet van 26 mei 2002) en aan de facultatieve voorwaarde van een geïndividualiseerd project voor maatschappelijke integratie (voorwaarde bepaald in artikel 13, § 2, van de wet van 26 mei 2002).

De in artikel 1, eerste lid, van de wet van 27 februari 1987 bepaalde integratietegemoetkoming wordt krachtens artikel 2, § 2, van die wet, daarentegen « toegekend aan de persoon met een handicap [...] van wie een gebrek aan of een vermindering van zelfredzaamheid is vastgesteld". Het bedrag van die tegemoetkoming wordt krachtens artikel 6, § 2, van die wet, vastgesteld op grond van de graad van zelfredzaamheid en volgens de categorie waartoe de persoon met een handicap behoort. Volgens artikel 5 van het koninklijk besluit van 6 juli 1987 betreffende de inkomensvervangende tegemoetkoming en de integratietegemoetkoming, "wordt de zelfredzaamheid gemeten aan de hand van een handleiding en van een medisch-sociale schaal, vastgelegd bij ministerieel besluit, en volgens welke rekening wordt gehouden met volgende factoren : verplaatsingsmogelijkheden, enz."

De overweging van het arrest, volgens welke, "indien de eiser aan de voorwaarden voldoet, hem maatschappelijke dienstverlening kan worden verstrekt, waarvan het bedrag gelijk is aan het bedrag van de zogenaamde integratietegemoetkomingen", verantwoordt bijgevolg zijn beslissing niet naar recht, volgens welke artikel 4, § 1, van de wet van 27 februari 1987, in zoverre het bepaalde vreemdelingen, die regelmatig ingeschreven zijn in het bevolkingsregister, van het voordeel van de tegemoetkomingen aan personen met een handicap uitsluit, niet discriminerend is (schending van de artikelen 1, eerste lid, 2, § 2, 6, § 2, van de wet van 27 februari 1987, 5 van het koninklijk besluit van 6 juli 1987, 57, § 1, 60, § 1 en 4, van de wet van 8 juli 1976, 1, 14 van het Verdrag, 1 van het Eerste Aanvullend Protocol en 26 van het Verdrag).

.II BESLISSING VAN HET HOF

Beoordeling

Eerste onderdeel

Het arrest, dat het beroepen vonnis wijzigt, verwerpt eisers beroep tegen de beslissing van de verweerder om hem het voordeel van de tegemoetkomingen aan

gehandicapten te weigeren, als ongegrond omdat hij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 4, § 1, van de wet van 27 februari 1987 betreffende de tegemoetkomingen aan personen met een handicap, dat die tegemoetkomingen alleen toekent aan Belgen en aan bepaalde categorieën vreemdelingen waartoe de eiser niet behoort.

Artikel 14 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt dat het genot van de rechten en vrijheden, die in dat verdrag zijn vermeld, is verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, taal, godsdienst, politieke of andere overtuiging, nationale afkomst, vermogen, geboorte of andere status.

Een onderscheid is in de zin van die bepaling discriminerend indien het niet objectief en redelijkerwijs verantwoord is, d.w.z. indien het geen gewettigd doel nastreeft of er geen redelijke verhouding van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

De Verdragsluitende Staten beschikken over een zekere beoordelingsvrijheid om te bepalen of en in welke mate verschillen tussen situaties die in andere opzichten gelijk zijn, verschillen in behandeling verantwoord zijn. Alleen op grond van zeer sterke overwegingen kan een verschil in behandeling, dat uitsluitend op de nationaliteit gegrond is, evenwel geacht worden met het Verdrag verenigbaar te zijn.

Voormeld artikel 14 is van toepassing op het recht dat beschermd wordt door artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, luidens hetwelk alle natuurlijke of rechtspersonen recht hebben op het ongestoord genot van hun eigendom en niemand van zijn eigendom zal worden beroofd, behalve in het algemeen belang en met inachtneming van de voorwaarden neergelegd in de wet en in de algemene beginselen van het internationaal recht.

Het arrest sluit niet uit dat het recht op de litigieuze tegemoetkomingen een bij artikel 1 van het Eerste Protocol beschermd goed is en evenmin dat de eiser, die, volgens de vaststellingen van het arrest, een Congolese onderdaan is die sinds 2001 in België verblijft, waar hij in het vreemdelingenregister is ingeschreven, zich op artikel 14 van de Grondwet kan beroepen.

Het arrest, dat vermeldt dat “de [Verdragsluitende] Staten het recht hebben bepaalde uitkeringen alleen toe te kennen aan personen die voldoende banden met het betrokken land kunnen aantonen, op voorwaarde dat dit niet indruist tegen het fundamentele recht van de van die uitkeringen uitgesloten personen om een leven te leiden dat aan de menselijke waardigheid beantwoordt, dat dit deze personen de rechten niet ontnemt die zij door hun socialezekerheidsbijdragen verkregen hebben en dat het geen uitkeringen betreft die, zoals de verzekering geneeskundige verzorging, essentieel zijn voor de maatschappelijke bescherming van de verblijfhouders”, beslist vervolgens, om de redenen die het middel herhaalt, dat de vreemdeling, die wegens zijn nationale afkomst geen aanspraak kan maken op tegemoetkomingen aan gehandicapten, een gelijk bedrag aan andere uitkeringen kan verkrijgen, en dat de verdeling van de lasten van die verschillende uitkeringen tussen de verschillende overheden een budgettaire beleidskeuze inhoudt waarover de rechters zich niet mogen uitspreken.

Het arrest, dat op die gronden de aangevoerde schending van artikel 14 van het Verdrag verwerpt, zonder een zeer sterke overweging op te geven die het uitsluitend op de nationale afkomst gegronde onderscheid in behandeling kan verantwoorden, schendt derhalve voormeld artikel 14.

Het onderdeel is gegrond.

Overige grieven

Er bestaat geen grond tot onderzoek van het tweede en het derde onderdeel van het middel, die niet kunnen leiden tot ruimere cassatie.

Dictum

Het Hof,

Vernietigt het bestreden arrest, behalve in zoverre het het hoger beroep ontvankelijk verklaart en over de kosten uitspraak doet.

Beveelt dat van dit arrest melding zal worden gemaakt op de kant van het gedeeltelijk vernietigde arrest.

Gelet op artikel 1017, tweede lid, van het Gerechtelijk Wetboek, veroordeelt de verweerder in de kosten.

Verwijst de aldus beperkte zaak naar het Arbeidshof te Bergen.

Aldus geoordeeld door het Hof van Cassatie, derde kamer, te Brussel, door voorzitter Christian Storck, de raadsheren Daniel Plas, Christine Matray, Sylviane Velu en Alain Simon, en in openbare terechtzitting van 8 december 2008 uitgesproken door voorzitter Christian Storck, in aanwezigheid van advocaat-generaal met opdracht Philippe de Koster, met bijstand van griffier Jacqueline Pigeolet.

Vertaling opgemaakt onder toezicht van afdelingsvoorzitter Robert Boes en overgeschreven met assistentie van griffier Johan Pafenols.

De griffier,

De afdelingsvoorzitter,